

TI, KOJI NOČAS BDIŠ PRI KASNOJ SVIJEĆI

*Ti, koji noćas bdiš pri kasnoj svijeći
ogradiv usta tišinom u miru,
čuješ li kako padaju po lišću
kapi, ko prsti po tipkama žutim
na skrivenom u tami glasoviru!*

*Kap jedna ljubav iz proljeća zove,
a druga nade i radosti gasi,
kap treća odsjaj daleke je luči,
a sve, iz tame što bez riječi plove,
niz okna pišu, da čovjeka bol tek
najdubljoj tajni u životu uči.*

*Ti, koji noćas bdiš pri kasnoj svijeći
ogradiv usta tišinom pun mira,
gasiš li svjetlo kada zamru prsti
na žutoj usni tamnog glasovira?*

Ante Jakšić

JESEN U PARKU

*Jesen je jutros u park stigla
nečujnim korakom žutim,
s grana je žuto lišće digla
i našla mene gdje šutim.*

*Ruka se njena hladna i blijeda
moga dotakla lica.
Sjetih se da je kosa mi sijeda,
gnijezda da su bez ptica.*

*Na njenoj usni osmijeh se svio
u kojem život se gasi,
a ja sam ruku podići htio
da barem nada se spasi.*

*Ali dok srce daljinom luta,
vidjeh i ruka da je već žuta.*

Ante Jakšić

PENZIONER NA ZRINJEVCU

*Već rano krene pognut iz svog stana,
na uglu stane i novine kupi,
a onda ispod širokih platana
potraži mjesto na još vlažnoj klupi.*

*Sa lišća miris cijedi se u pluća,
uz tresak tramvaj prođe iza leđa,
ko mravi ljudi izlaze iz kuća,
a brige vire iz nemirnih vjeda.*

*Na cvijeću rosa razgara se svježa,
na staze sjenka razliva se meka,
o grani visi paukova mreža*

*i kao život prvu žrtvu čeka.
I dok sve teče u šarenoj slici,
tu mrežu vidi on i spomenici.*

Ante Jakšić

U KRČMI

*U kasni sat je ušao i sio
za prljav stolić povučen u kutu.
Jedino što je od svega još htio,
da nikom više ne bude na putu.*

*Ko žedan vodu, želio je mira
i čašu, koja uspomene briše,
dok su ko biser s oboda šešira
blistale kapi zakašnjele kiše.*

*I što je duže šutio i pio,
a jesen zastor spuštala nad snima,
umjesto sretan tužniji je bio*

*okružen gustim kolutom od dima.
I kao da se samog sebe plaši,
krvavo srce ugleda u čaši.*

Ante Jakšić